

POSTANOWIENIE

18 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 18 września 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa S.M. i M.M.

przeciwko R. AG w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R. AG w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 12 stycznia 2024 r., I ACa 1499/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od R. AG w W. na rzecz S.M. i M.M. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu od dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany R. AG w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, którym oddalono w przeważającej części apelację skarżącego od wyroku Sadu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę toczącej się z powództwa K.M., S.M. i M.M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał pięć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cztery z nich dotyczyły występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedna – potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 marca 2025 r., I CSK 703/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Pierwsze cztery przyczyny kasacyjne wskazane przez bank nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 5-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska, wobec powyższego powtarzanie obecnie tej argumentacji nie jest celowe.

Ostatnia, piąta wskazana przez bank przyczyna kasacyjna, związana z potrzebą wykładni art. 385¹ § 1 k.c. w kontekście tego, czy dopuszczalne jest

dokonywanie kontroli postanowień umowy, która została już przez strony w całości wykonana, także nie występuje w sprawie. Odpowiedź na postawione przez bank pytanie jest bowiem oczywista. Dopuszczalne jest dokonywanie badania postanowień umowy, która została już wykonana. Proponowana przez bank wykładnia odmienna nie może być podzielona m.in. z tej przyczyny, że prowadziłyby do niemożliwych do przyjęcia i sprzecznych z celami dyrektywy 93/13 rezultatów, w tym m.in. do pozbawienia ochrony konsumentów zawierających z przedsiębiorcami umowy, które z natury rzeczy zwykle wykonywane są w całości niemal natychmiast (jak np. w przypadku większości umów sprzedaży).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]